

Grundlag af denne Kommissions Arbejde blev der forelagt et Lovforslag, saa vidt jeg husker første Gang her i Landstinget. Dette Lovforslag om Fiskeriet i Danmark blev i de følgende Aar paa ny forelagt, vistnok omtrent en halv Snes Gange, og vi naaede saa endelig til en Lov af 5. April 1888, som dog ikke fuldt ud tilfredsstillede nogen af Parterne, tør jeg godt sige; og jeg tør vel ogsaa sige, at det var Forudsætningen under Forhandlingen om denne Lov, at den ret snart skulde revideres. Man havde en Følelse af, at man stod paa usikker Grund med Hensyn til visse Forhold vedrørende denne Sag. Man havde for lidt Kendskab til Fiskenes Liv, og dernæst var det den første Fiskerilov, der blev vedtagen som gældende for hele Danmark. Det var derfor en saare rimelig Antagelse, at man ret snart vilde komme til at foretage en Revision af Loven. Denne Antagelse gik ogsaa snart i Opfyldelse. Som den ærede foregaaende Taler har nævnt, blev der allerede i 1894—95 fremsat et nyt Lovforslag om Fiskeri, og den samme ærede Taler har jo for sit Vedkommende gjort Rede for Sagens Historie fra den Tid til nu. Jeg skal ikke gentage, hvad han har sagt, jeg skal kun minde om, at Forslag om Fiskeriet i Danmark siden da i forskellige Skikkelser har været fremsat ikke mindre end 8 Gange. Efter at der var gjort et Par forgæves Forsøg paa at faa vedtaget en almindelig Fiskerilov, fandt man paa at dele Lovforslaget i 2 Forslag, et om Ferskvandsfiskeriet og et andet om Saltvandsfiskeriet. Dette var meget forstandigt, thi naar en Sag er meget vanskelig at komme til Ende med, bør man næsten altid indskrænke den til det mindst mulige, man bør ikke hænge alt for meget paa den. Jo mere man nemlig hænger paa, des vanskeligere gør man den. Da mansaaledes fik delt Forslaget i to, lykkedes det i forholdsvis kort Tid at faa gennemført en Lov om Ferskvandsfiskeri, Loven af 26. Marts 1898. Tilbage stod da Saltvandsfiskeriet, som lige siden da har beskæftiget os. Der har ganske vist været to Pavsere, idet der, som den ærede foregaaende Taler gjorde Rede for, har været nedsat to Kommissioner, men ellers har Forslaget, som tidligere bemærket, i det hele foreligget Rigsdagen ikke mindre end 8 Gange. Nu foreligger det for 9de Gang, siden Loven af 5. April 1888 blev vedtagen, og det forekommer mig, at der er under disse Omstændigheder ikke nogen Grund til ved denne første Behandling at komme ind paa nogen

udførlig Drøftelse af Enkelthederne. Vi trænge ikke til lange Diskussioner, men vi trænge til Handling. Og det vilde være ønskeligt, om vi nu endelig kunde naa til et Resultat. Derfor skal jeg her ved denne første Behandling slet ikke komme ind paa at omtale Enkelthederne. Jeg gaar ligesom den ærede foregaaende Taler ud fra, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg, og at der der vil blive Lejlighed til nærmere Drøftelse af de forskellige Spørgsmaal.

Jeg tror, det er et levende Ønske ikke blot hos Fiskerne, men, vil jeg haabe, hos os alle sammen, at det maatte kunne lykkes os at komme til Ende med denne Sag og faa den bragt ud af Verden paa en god Maade. Jo længere Tid der er gaaet, jo stærkere er Trangen bleven til at faa en ny Ordning gennemført paa dette Omraade; og der er med Aarene opstaaet stedse flere Spørgsmaal, som trænge til Afgørelse ved Lov. Jeg kan ikke se rettere, end at det maa kunne lykkes os ved forenede Bestræbelser og gensidig Imødekommen at naa til et Resultat. Der er vist to Ting, vi alle maa kunne være enige om. For det første er det en Selvfølge, at vi maa respektere hævdunden og lovbunden Ret, og dernæst, at det maa gælde om at fremme Fiskernes Interesse i størst mulig Grad, ikke blot af Hensyn til dem selv, til deres besværlige og brydsomme Hverv, men ogsaa fordi det er Landvinning for hele Samfundet. Fiskeriet er til Gavn for Landet i det hele taget, det er et godt og naturligt Erhverv, som trænger til Støtte. Havet omkring vore Kyster gemmer store Rigdomme, og det er vor Pligt at gøre, hvad vi kunne, for at skaffe Befolkningen saa let Adgang til disse Rigdomme som muligt. Der er, som det ogsaa er blevet antydet af den ærede foregaaende Taler, Enighed om de allerfleste Punkter i Loven; der er kun enkelte Spørgsmaal, hvor der er væsentlige Uoverensstemmelser, og jeg skulde tro, at naar vi gøre, hvad vi kunne for at komme igennem, vil det ogsaa lykkes os. Jeg var glad ved Slutningen af den ærede sidste Talers Foredrag, hvor han for sit Vedkommende udtalte omtrent det samme, som jeg vil udtale, idet jeg nu slutter. Jeg gaar til det Arbejde, som nu forestaar, med en redelig Villie til at gøre alt, hvad jeg formaar, for i denne Samling at tilvejebringe et Resultat, der er saa godt, som det er muligt at opnaa det. Den ærede sidste Talers Slutningsbemærkninger gik jo ud paa det samme, og hvis Stillingen er saa-